

DRAVSKI VRTINCI

letnik: 15

št: 1

Dravski vrtinci, letnik 15, šolsko leto 2010-11

Vsako šolsko leto je drugačno: menjavajo se generacije, včasih je ustvarjalcev več, drugič manj; ustvarjalnost pa ne pozna meja, le malo spodbude je potrebno, pa nabereмо za poln koš besedil. Tako so naši Dravski vrtinci letos bogati po številu sodelujočih in po raznovrstnosti – menjavajo se verzi in proza. Upamo, da vam bodo všeč.

Vsebina

Ljubezen: veselje ali žalost	Petra Arklinič
Pomagam drugim	Petra Arklinič
Destinacija samota	Iris Poklič
Mostovi	Aleksandar Veljanovski
Iskrica v njenih očeh	Denis Motaln
Ti si moja prava dama	Denis Motaln
Ljudje resetimenta	Bojana Jovičević
Pekel so po navadi drugi, v samoti pa je vsak ...	Barbara Nemec
Današnja mladina	Barbara Nemec
Vprašanja	Barbara Neme

Petra Arklinič

Ljubezen: veselje ali žalost?

Zgodi se mi, da popustim žalosti in me napade skušnjava pesimizma. Poznam trenutke izčrpanosti, naveličanosti, potrnosti, nemoči in obupa. Včasih sem na tleh in brez prave smeri, a nikoli uničena!

Ko spoznaš osebo, ki ti je všeč, ti ta oseba postaja vedno bližja. Veliko se pogovarjata, pri tem se nasmejita in se vedno bolj spoznavata. Napoči trenutek srečanja z njegovo notranjostjo.

Ne velja vedno, da zunanost neke osebe ni pomembna! Če pogledamo resnici v oči, večina fantov dekleta sploh ne bi uzrlo, če ta ne bi bila urejena ter lepo oblečena. A naj ne pozabim omeniti, da to velja tudi za nasprotni spol. Govorim o večini, verjamem pa, da so posamezniki, ki jim zunanost zares čisto nič ne pomeni; ampak takih ljudi je malo. Nikakor ne obsojam tistega, ki najprej opazi zunanost, saj je to čisto normalno. Tudi jaz sodim med tiste! Vendar pa nam zunanost ne sme pomeniti vsega.

Ko začneš osebo spoznavati in se zakoplješ globoko v njeno notranjost, vidiš, kako doživlja svet, kako vidi barve in čuti toploto. Izveš, kaj ji v življenju največ pomeni in kaj je za to pripravljena storiti. Najprej začutiš stvari, ki so ti všeč in jih občuduješ. Dobiš občutek, da je oseba, ki jo spoznavaš, popolna, da nima niti ene same črne pike. Gledaš jo drugače. Na neki način postaneš slep za vse slabo, ki vendarle obstaja, vendar ne zate. Vsaj tako vidiš.

Tvojemu telesu se začenjajo dogajati čudne stvari, ki jih sicer le redko občutiš. Drgetaš, postaja ti vroče, ne moreš razmišljati ... vse to in še več občutiš, ko jo vidiš. Ko se ti približa, onemiš in težko kaj spraviš iz sebe. No, to za mene ne drži, saj me le redko kdo utiša in mi zapre usta z besedami. Ko doživiš prvi dotik, pa čeprav le za trenutek in še to le z

delčkom centimetra kože na roki, takrat ... Takrat ti srce razbija kot vihar na temnem oceanu, tvoj dih postaja težak - kot mraz, ki reže v hudi zimi. In pogled! Pogleda ne moreš umakniti z njenega obraza, oči in ustnic. Obožuješ poteze njenega smeha in tega ne moreš prikriti! Dokler ne pomisliš na ljubezen, ne veš, da si zaljubljen. Ta trenutek je ključnega pomena, saj takrat začutiš, da to, kar imaš v srcu, ni le močna vez prijateljstva in radosti. Postaja te strah in ne razumeš se več. Dvomiš v eno in drugo, dokler ne poskusiš - in razbliniš dvom.

Prvi poljub. Zgodi se, ko ga najmanj pričakuješ. Čisto spontano in brez skrbi. Obnemiš in za trenutek obstaneš izgubljen v svojem svetu. Ne veš več, kam, saj se izgubiš v lastnih mislih. Navdaja te občutenje ljubezni in zdaj veš.

Poljubi se vrstijo in postajajo lepši, slajši in strastni. Znajdeš se v zvezi dveh oseb. Srce pa s svojo silno, neizprosno močjo še vedno vodi razum k neskončnosti lepega. Držita se za roke in se pogovarjata o tem, kako globoko je čustvo, ki ga čutita. Je res? Čas pripelje do dogodkov in dejanj, ki lahko čustvo potrdijo in vez postaja še trdnejša, močnejša. Polna zaupanja uživata v vsakem trenutku sreče in zaljubljenosti. Ali pa se izkaže le za navidezno zaljubljenost, ki se hitro zaključi, in konča se vse, kar si do tedaj občutil.

Prava ljubezen? Te ne morem razumeti, saj ne vem, kdaj pride. Kako vem, da je res prava in naj se ji zares prepustim? Na to vprašanje ti nihče ne more odgovoriti, niti ti sam. Verjeti moraš, da obstaja; naenkrat bo pri tebi in jo boš čutil - kakor topel veter, ki te bo pobožal, ali pa kot hladno vodo, ki te bo polila po vsem telesu.

Nikoli zares ne veš!

Petra Arklinič

Pomagam drugim!

Pomagajte!

Oglasi številnih organizacij za pomoč ljudem se končajo s tem stavkom. Kako ljudje dojemajo ta stavek, je za vsakega posameznika čisto različno. Ali nam stavek izraža občutek stiske, zaklanega obupa, bede, srhljive lakote in krute revščine? Ali ob tem stavku čutimo le sočutje, pomislimo na to, kako hudo mora biti nekaterim ljudem po svetu, ki preživijo kljub temu, da nimajo nič? Ljudje se borijo za obstanek svoje človeškosti iz dneva v dan. Je to sploh človeško? Ljudje umirajo po suhih puščavah, temnih gozdovih, po mestih na ulicah, ki to sploh niso, ampak le deponije smeti. Obdane so z obupnim smradom, gniloba širi smrtonosne bolezni. Umrle živali privabljajo prav tako lačne plenilce, ki se pogostokrat pomastijo kar z človeškim truplom! Od njih nimajo veliko, saj so ljudje sestradani, koščeni in posušeni vase.

Živimo na istem planetu?

Kaj za te ljudi naredimo mi? Ob gledanju televizije se za nekaj minut spomnimo nanje, nato pa spet zdravimo skozi serije, filme in zabavne oddaje, ob katerih se v toplem in mehkem naslonjaču mastimo z slaščicami, slanimi, hrustljivimi prigrizki in dobro ohlajeno pijačo, ki nam zapeljivo steče po grlu. Uživamo in se smejimo, medtem ko sostanovalci na našem

planetu gnijejo in padajo vse hitreje v globino črnine ...

So za pomoč drugim dovolj le oglasi z besedo »pomagajte«?

Oglasi so delček pomoči, ki pa je lahko ogromna. Organizacije po svetu se trudijo, da pomagajo čim več ljudem. Bi se bilo vredno odpovedati slaščicam, prigrizkom in drugim vsakodnevnim dobrotam in z denarjem, porabljenim za to pomagati ljudem, ki potrebujejo pomoč?

Nekateri so to že storili in ponosni so lahko sami nase. Vendar je njihova pomoč le kakor kapljica v morje. Tudi mi lahko pomagamo drugim. Ozrmo se v okolici in hodimo naokrog z odprtimi očmi. Na vsakem koraku tiči kdo, ki bi z veseljem sprejel našo pomoč, pa čeprav še tako majhno - kot je pomoč starejšemu pri nošenju vrečk, kidanju snega in prečkanju ceste. Vsakemu, ki ga srečamo, lahko podarimo naš iskrivo sončen nasmeh in tudi njegov obraz bo zažarel v svoji lepoti.

Pomagamo prijateljem, ko so v težavi in stiski, se z njimi z veseljem in nasmehom na ustnicah pogovarjamo in jih skušamo razvedriti. Ali pomislimo kdaj na to, kaj dobimo v zameno? Prava pomoč ni naprodaj, nima cene, saj je z ničemer ne moramo poplačati. Pomoč je skrita v nas vseh. Le znati jo moramo deliti in v zameno zahtevati ničesar.

Pomoč se povrne!

Kadar pomagamo sočloveku, ki se je znašel v težavah, je to dejanje plemenitosti in neizmerne dobrosrčnosti. Človek, ki sprejema našo pomoč, tega nikakor ne bo nikoli pozabil. Ali se nam ne more zgoditi kaj podobnega? Tudi mi kdaj potrebujemo pomoč. Najprej si to moramo priznati ter se zazreti vase kot v globoko odsevajoče ogledalo. Kdo je pravzaprav odsev? Smo to mi ali le naša podoba ... Ko smo v težavah, si pogosto zaželim, da bi bila to le slika, ki z nami nima nič opraviti. Vendar ni tako. Soočiti se moramo z dejstvi. Kadar smo v težavah, naši prijatelji to opazijo. V takšnih primerih se spomnijo naše dobrosrčnosti, ki smo jo delili z njimi. Sprejmimo njihovo pomoč, kakor so oni našo. Bodimo z ljudmi, ne proti njim. Pomagajmo si po vseh brezmejnih močeh.

Skupaj zmoremo več!

Iris Poklič

Destinacija samota

Barve jeseni tako nevsiljivo,
z otožno lepoto obdajajo živo.
Dajejo občutek tople mračnosti,
skrivnosten zvok tišine med golimi vejami.

Poslušam tišino ...

Le mir je tisto, kar v sivi megli iščem,
nočem več.
V vrtnčenju listja izgublja se dež,
ki neumorno pada
po slepi poti, kjer hodim sama.

Aleksandar Veljanovski

Mostovi

Hodim po mostu
v prihodnosti
in se sprašujem, kam me pelje.

Hodim po mostu
v svetlobi
in vem, da je to
prava smer.

Hodim po tem mostu,
ki nas vse združuje,
ki se kot iztegnjena roka ponuja
in vabi, da se mu pridružimo.

Denis Motaln

Iskrica v njenih očeh

*Ej, prijatelj moj najboljši, a mi lahko ti razložiš,
kaj pomeni biti zvest, kako ljubiti prav zares?
Dal sem vse, kar sem le mogel, vse kar si je zaželela,
dal sem svoje ji srce in svojo skromno malo dušo,
vendar ni bilo dovolj, da bi obdržal jo ob sebi.
Kar prišel je dan nesreče, ko mi konc je mala dala,
strla moje je srce in dušo v pekel mi pregnala.
Res ne vem, kaj naj nardim in kak se ji naj oddolžim.
Prosim te, prijatelj stari, dej, pomagaj mi v tej zgagi.*

*Veš, v ljubezni ni dovolj, da daš ji to kar ona hoče.
Moraš znat' jo spoštovat in ljubiti' zvesto ter s srcem
in ko iskra preskočila bo iz njenih učk v tvoje,
takrat vedi, moj prijatelj, da zaljubil si se vanjo
in da ona sama hoče, da sta skupi ko v sanjah.
Res težko je najti punco, ki ostala bi ti zvesta.
Vendar moral boš počakat' na trenutek najsrečnejši.
Res se ti bo zdelo večno, ko boš čakal pravo punco
in ko končno jo boš našel, takšno, kot si si jo želu
srečen boš kot še nikoli, najsrečnejši boš na svetu.*

*Zakaj ljubezen ta prekleta vedno se tako zapleta?
Ko že misliš, da maš vse, pa se ti vse zopet podre.
Res sem želu si, da s tabo lahka srečen človek bi bil,
A očitno sem se zmotu, tvojim uškom sem vrjel.*

*Hvala ti, prijatelj dragi, res pomagal si mi zlo,
tvoje misli in nasveti dali misliti mi so.
Res ne vem, kaj bi brez tebe, srečen sem, ker te imam,
ti si pravi moj prijatelj in za vedno boš ostal.
Vedno se zanesem nate, ti pa vedno čas imaš,
ti si moja desna roka, ki brez nje pač jaz ne znam.
Zdaj želim si le še to, da se izpolnilo mi bo
To, kar rekel si mi ti, da naj počakam iskrico
in ko ta iskrica z očmi, iz njenih nežnih lepih uškov
bo priletela v moj objem, takrat bom zopet se nasmehnil.*

Denis Motaln

Ti si moja prava dama

Ko sem prvič videl te,
noro sem zaljubil se,
v tvoje oči in tvoj pogled
ter tvoj zapeljiv nasmeh.

Nisem mogel upreti se,
da ne bi rekel, ljubim te
ampak zdaj spoznal sem le,
da drugi bolj všeč ti je.

Vsako jutro, ko se zbudim
in zazrem se skozi okno,
vidim tiste moje učke,
ki za njih bi dal življenje.

Vem, da ljubiš me neskončno
in da zate sem edini
in zato mi tud' oprosti
za napake in norosti.
Ti si tisti mali sonček,
ki ji jaz bi dal srce,
ki bi z njo delil občutke
in z njo ostal vse dni.

Vedno so mi govorili,
naj počakam na ta pravo,
vendar ti si tista prava,
tista prava moja dama.

Naj povem ti tudi to,
da ti ne veš, kaj mi pomeniš,
ker pomeniš mi toliko,
da bi dal svoj lajf za tebe.

Sonček, ljubim te neskončno
in še več kot sam' neskončno
in zato ti pišem pesem,
da povem ti tole misel.

Tvoj poljub mi daje moč,
da znova v sanjah zaživim
in tvoj objem me okrepi,
da te nikoli ne zgubim.

Vedno sem si le želel,
da tvoje bi srce imel,
a zdaj ko srček tvoj je moj,
sem jaz za večno samo tvoj.

Včeraj pa si mi dejala,
da si drugega spoznala,
da imaš zelo ga rada
in da bi srce mu dala.

Ko sem te besede slišal,
nisem vedel, kaj naj rečem,

nisem vedel, kam naj gledam,
niti kam se naj obrnem.

Slišal svoje sem srce,
tako zelo močno je bilo
in v sebi čutil hudo,
neizmerno bolečino.

Takrat obrnil sem ti hrbet
in pogledal sem v zrak
ter zadrl se na glas,
zakaj sem tarča vedno jaz.

kako lahko tako si hitro
pozabila na use
in izbrisala spomine
na vse dneve najine.

zdaj ko gledam vse te slike
na katerih sva se objela
si zelo, zelo želim
da se bi zgodba ponovila

ampak zate več ne obstajam,
sploh pogledaš več me ne
in za to se več ne trudim ,
končno hočem zbrisat te.

Bojana Jovičević

Ljudje resentimenta
(odlomek iz pesmi)

Med čakanjem na vlak, ki pelje
do grozljive, zaslepljujoče,
neznosne lepote sonca,
me ne ustavljajte,
ker jaz nisem del vašega življenja,
ker nisem človeško bitje.
Sem senca daleč od vas,
ki čaka na sveže misli
skrivnostnih jez.

Čaka, da človek razgrne svojo posteljo
in pozdravi hladno ironijo življenja brez izgovora
kreacije absurda,
bogov,
preveč ponosnih
brezdomcev na poti k umišljeni sreči o sreči.
Čakam na človeka v gmoti ljudi.

Pekel so po navadi drugi, v samoti pa je vsak sam sebi kazen...

Barbara Nemec

Čutim samoto in utesnjenost, čeprav živim med tisoče ljudmi, ki se vsak dan sprehajajo mimo mene ter hitijo za življenjem. Občutek nečesa starega in nečesa novega me navdihuje ter mi hkrati daje občutek strahu. Strah dobesedno trga s tebe živo meso, krvaviš in ne vidiš izhoda. Ves ubog, osamljen iščeš neko svetlo pot, kjer bi našel, kar bi te osrečilo. Nekaj, kar bi zapolnilo samoto in uničilo strah - da bi srce lahko bilo naprej. Čustva bi izžarevala, počutil bi se popolnega. Svet naokrog bi se spreminjal in ljudje bi se tedaj mimo tebe sprehajali čisto drugačni. Ne bi več videl teme, tistega, kar bi te navdalo z občutkom žalosti in kazni. Spet bi začutil ljubezen. Bila bi kot žarek lune v mraku. Na dan bi spet privrela strast in poželenje po nekom. Hotel bi bližine, drhtenja ob drugem telesu. Kljub občutkom vznemirjenosti in nežnosti bi te spreletavali dvomi .

Ampak tokrat se ne boš predal. Hrepenel boš po nečem lepem. Po nečem, kar lahko samo enkrat čutiš, morda tudi doživiš. Zavladala bo harmonija in dobre sile te bodo osrečile. Drgetal boš ob vsakem pogledu, čutil boš nekaj, česar ne čutiš vsak dan. Nekaj, česar ne moreš opisati z besedami. Kar bi mogoče lahko izrazil s pisanjem, a ne moreš. Ob misli, da bi izgubil najlepše, te doleti nemoč. Taka, ki bi si drznila uničiti vse tiste upe in želje, ki bi te naredile človeka. Tistega, ki bi se spet boril ob pogledu na

vso energijo pozitivnih čustev, sploh pa ljubezni. Čutil bi žalost, a globoko v tebi bi kričal glas »BORI SE!« Želel bi si boljše prihodnosti .

Čustva vrejo v tebi. Ne moreš jih spraviti iz sebe. Sprehajaš se po poti iskanja, moč prevladuje in čustva izžarevajo. Izpovedal se boš. Ljubezen bo žarela. Ampak ko prideš ko konca, te zagrabi panika in izgubiš nadzor. Samo stojiš. Tako si želiš na ves glas zakričati: »Nekaj čutim, čutim do tebe,« ampak ne moreš . Gledaš, smeje se ti, misleč, da ničesar ne skrivaš. »Med nama ni skrivnosti«. Sijaj občudovanih oči te zaslepi. Umolkneš. Srce bije z vso silo. Ustaviš se. Ne boš izdal svojih čustev. Upaš, da bo bolje. Da nikoli nihče ne bo izvedel tvoje skrivnosti. Skrivnosti, ki bi lahko spremenila tvoj pogled na svet. Na svet ljubezni in strasti.

Približuje se mrak in ti spet samevaš. Sam, samcat v siju zvezd premlevaš čustva in misli. Nabiraš si moči, da boš naslednji dan izpovedal, česar danes nisi. Zastane ti dih. Rahel vetrič piha. Luči ob cestah ugašajo. Srce si želi počitka. Zaspiš pod milim nebom in luna te greje. Hitrost sveta se upočasni. Imaš sanje in še vedno ni prepozno. Mrak je in ti sanjaš. Sanjaš o popolnem svetu, ki ga vidiš samo ponoči. Fantazija čustev se preлива. Žaba se spremeni v princa. Ampak princa ni. Realnost ga uniči.

Zbudiš se, ko je sonce že visoko na nebu. Nasmeješ se. Oblije te oblica pozitivne energije. Nov začetek je. Morda je danes tvoj srečen dan. Dan, ki bo morda trajal celo

večnost, in ta bo videti kot en samcat trenutek tvojega življenja. Prenehal boš oklevati. Povedal boš. Srce bo bilo in ne bo več skrivnosti. Ne glede na vse si se boril. Čeprav boš dobil negativen odgovor, boš junak. Junak svojih čustev. Nikjer ne bo misli, ki bi te uničile. Optimističen boš. Saj vendar nekje, za nekim vogalom »bije srce le zate«.

Zgodba se bo ponovila in ljudje se bodo spet sprehajali mimo tebe. A tokrat drugačni, kot so bili prej. Zdaj bodo vsi podobni tebi. Nekateri srečni, nekateri žalostni, spet drugi oboje. Realnost bo na tebi pustila pečat, prestal boš nekaj junaškega, a vseeno boš poražen. Poražen, da nisi dobil tistega, kar si hotel občutiti. A občutil boš moč po ponovni borbi za ljubezen. In spet boš stikal po skrivnih koticah, da bi se našel. Samega sebe. Ko se boš, boš našel tudi ljubezen. Usoda bo poskrbela, da se ti bo takrat nekdo nasmehnil.

Z ljubeznijo. Nič več te ne bo moglo narediti nebogljenega in samega. Srečen boš. Skoraj popoln. Popoln, ampak z napakami. Te bodo izbrisale tisto »kazen samote« in »pekel drugih«. Vsakdo dela napake.

. Odpuščati jih, je dejanje ljubezni. Čustva, ki jih ne boš delil, nimajo vrednosti. Deli jih in uzrl boš ljubezen, ki ti bo VRNJENA.

Barbara Nemec

Današnja mladina

neprepoznavna se mi zdi,
saj se vse na nasilju gradi.
Ni važno, si z vasi ali mesta,
ko pa iz tebe pride grda gesta.

Kje so tisti časi, ko bili smo še mladi,
ko človek človeku človek je bil, ko lepe pozdrave si še dobil.

Vse to izginilo je,
reci temu, kakor češ, ampak
to meni ni všeč.

Včasih se malo zamisliš -
humanost - a še sploh kdo ve, kaj je?
Dragi prijatelj, ne vem, če.

Imel si prijatelje,
povedal si jim vse,
sedaj čedalje manj jih je.

Vsak gleda na svojo korist, ni važno, če si na tleh;
nihče se ne sekira
glavno da sam profitira.

Ljubezni skoraj ni več,
ko pa ljubosumje nam vlada.

Poljubov, objemov nič več ni, ker sta jeza, sovraštvo
močnejša.

A zaradi tistih drobnih reči,
nevsiljivih, ljubeznivih besed
»Daj, da ti pomagam«
lahko je lepši ta svet.

Barbara Nemec

Vprašanja

»Zakaj bi skrbel za druge? Koga pa sploh skrbi zame?«

Taka vprašanja mnoge obremenjujejo. A bi lahko vztrajali pri ohranjanju človeškega odnosa, čeprav v veliko primerih trud ni povrnjen. Kdaj smo nazadnje videli pravo prijateljstvo brez kančka zavisti? Problem je v zaupanju. Težko se je odločiti, komu zaupati, ko pa je vse tako razpuščeno. Isto je z ljubeznijo, ko so popularne kratke zveze ali romance . Ni več tiste iskrene, nedolžne ljubezni kot nekoč, se mi zdi. Prav zato veliko mladih posega po alkoholu, dotaknejo se tudi drog. Z vsem tem pa pridejo tudi težave .

Vsak zase verjame, da je najboljši, a kaj, ko se začne pojavljati diskriminacija zaradi razlike v veri in narodnosti. Prostovoljstva in pomoči primanjkuje . Mogoče ravno med mladimi. Dela se le še zase. Vedno več se jemlje revnim, bogati pa še bolj bogatijo. Pomoč sočloveku ni odveč, saj nekateri čutijo, da lahko pomagajo drugim. Pri tem ne mislijo materialnih dobrin, ampak to, kar lahko podarijo iz sebe. Že sam nasvet zadostuje, da nekemu pomagaš. Vplivni se bojijo izgub. Če pa pomislimo na predele v svetu, kjer še hrane in vode nimajo, pa je druga zgodba. Zgodba, ki bi se naj dotaknila vseh src.

Pomoč drugim pomnoži lastno srečo. Ravno zaradi tega bi morali spodbujati k prijateljstvu . Če imaš vsaj topel dom, ljubeče ljudi okoli sebe in vsakdanjega kruha, bi moral to ceniti.

Na svetu je veliko bolnih, trpečih in žalostnih. Med njimi so zagotovo starejši ljudje. Dostikrat se počutijo osamljeno. Kar v nekaterih primerih tudi so. Mladi odidejo v svet, doma pa ostanejo pozabljeni njihovi bližnji. Tisti, ki bi morda potrebovali pomoč. Že sam objem ali dobra beseda bi jih naredila srečnejše. Počutili bi se bolj optimistične, ne bi bili več tako črnogledi in zapuščeni. Nekateri živijo v domovih za ostarele, drugi na svojih domačijah. S stiskom roke in lepo besedo bi jim prav gotovo polepšali dan.

Pa da ne pozabimo na otroke. Tiste zlorabljene. Nekoč so bili »normalni otroci«. Samo življenje jih je spremenilo. Mnogi trpijo zaradi nasilja v družini, spet drugi so bili žrtve posilstva s strani drugih. Pa se vprašamo, kako se počutijo? Kako doživljajo dneve, noči, kako zaspijo in se zbudijo v nov dan? Se kdo vsaj poskuša postaviti na njihovo mesto? Želja po pomoči kriči v njih, a kaj, ko tega ne slišimo. Ne upajo spregovoriti, ker se bojijo ponovne »nočne more«, ki jo doživljajo.

Vsak po svoje potrebuje pomoč, le povedati je treba. Lahko si zagledan vase, včasih nepotrpežljiv, a nič zato, imej rad druge. Ko delaš dobro, bodo rekli, da to počneš s sebičnimi nameni in zaradi koristi; ne zmeni se zanje in delaj dobro. Dobro, ki ga storiš, bo morda jutri pozabljeno, pa nič zato, stori dobro. Ljudje, ki si jim pomagali, ti morda ne bodo mogli reči hvala, a kljub temu vztrajaj – obogatil boš sebe.

